

Hồi 5

Tiểu anh hùng Nhị Hải tìm dị nhân

Lam Thái Cúc nghe tiếng lộp cộp ấy hết sức kỳ lạ, đang khi ngạc nhiên, tiếng động đã đến trước cửa miếu.

- Này! Nhị tử...

Lam Thái Điệp vừa nói đến đó đã bị Lam Thái Cúc bụm miệng lại và kéo nàng chui vào sau tượng Phật Tổ Như Lai.

Hai nàng ần nấp xong, liền nghe tiếng chân nhiều người đi vào trong sân miếu, trong đó có tiếng lộp cộp, hiển nhiên có người cụt chân chống nạng.

Lam Thái Cúc thầm nhủ:

- Người cụt chân này đi nhanh thật, mới đây còn nghe rất xa, thoáng chốc đã đến, xem ra hẳn là nhân vật võ lâm.

Bỗng nghe Lam Thái Điệp kề tai khẽ nói:

- Nhị tử, chúng ta có cần ra xem thử những người này là ai không?

Lam Thái Cúc bẹo cho em gái một phát, ra hiệu nàng không nên vọng động, nấp sau pho tượng phật thò mặt ra nhìn.

Bên ngoài ánh trăng tuy không tỏ lắm nhưng thấy rõ trong sân có năm người, dường như còn có người chưa đến, nên họ đang chờ đợi.

Lát sau, quả thấy lại có hai người đến, một người dáng đi lom khom như cõng gì đó trên lưng.

Chỉ nghe một giọng nữ nhân nói:

- Bạch Khô Lôu, hãy mang hấn vào trong điện trước đi!

Rồi thì một bóng người áo đen lom khom đi vào đại điện, lẩm bẫm:

- Ườm, tên tiểu tử này nặng thật!

Phịch một tiếng, từ trên lưng thả xuống một người áo xanh bất động như là thi thể đã chết.

Tiếp theo, trong tiếng y phục phát gió và tiếng động lộp bộp, sáu người đi vào đại điện.

Hai chị em Thái Cúc, Thái Điệp lúc này chẳng dám thở mạnh, sợ kinh động những người này, sinh chuyện lôi thôi không đến được Tiết Trúc tự.

Chỉ nghe một giọng già nua ồ ề nói:

- Tiêu Kim Kiếm, Bạch Khô Lôu, phen này hai người bắt được hắc, công lao chẳng nhỏ, khi nào lão thân trở về cung sẽ bẩm rõ với vương gia, hẳn được hậu thưởng.

Lam Thái Cúc ghé mắt nhìn trộm, thấy một lão bà áo đen, tay chống quả trượng, mái tóc bạc phơ, ít ra tuổi cũng ngoài sau mươi, đang hướng mặt ra ngoài, nhưng trông dáng sau lưng thì rất là mảnh mai.

- Đa tạ ơn tài bồi của lão lão!

Đại hán áo đen cũng người vào điện ôm quyền thi lễ với lão bà tóc bạc và một nữ nhân áo đỏ cũng theo sau khom mình thi lễ.

Một nam một nữ này đang đứng đối mặt với tượng Phật Tò, nên Lam Thái Cúc trông thấy rất rõ diện mạo và cử chỉ của họ.

Chỉ thấy đại hán áo đen mày thanh mục tú, tuổi trên ba mươi, trước ngực áo có thêu hình một xương đầu người màu trắng, hết sức nổi bật.

Nữ nhân áo đỏ thì mắt phụng mày ngài, thân hình mảnh mai, đẹp như thiên tiên, trên ngực thêu một thanh kiếm vàng lấp lánh.

Lam Thái Cúc thâm nhủ:

- Danh tánh quái lạ, phục sức quái lạ, chẳng cần suy nghĩ cũng biết họ chính là Tiêu Kim Kiếm và Bạch Khô Lôu rồi.

Lão bà tóc bạc bỗng chửi mạnh quả trượng, cộc một tiếng vang dội, mái ngói lung lay, bụi rơi lả tả.

Lam Thái Điệp nấp sau lưng tử tử, thè lưỡi thâm nhủ:

- Lão bà này công lực ghê gớm thật, cũng may mà mình chưa vọng động, không thì...

Lão bà tóc bạc như tức giận việc gì đó, giọng sắc lạnh nói:

- Phong Lôu tứ sứ giả!

Liền tức, bốn đại hán vạm vỡ y phục khác nhau bước ra, ôm quyền khom mình nói:

- Trường Phong sứ giả chờ lệnh lão lão!

- Toàn Phong sứ giả chờ lệnh lão lão!

- Nghinh Lôu sứ giả chờ lệnh lão lão!

- Bôn Lôu sứ giả chờ lệnh lão lão!

Lão bà tóc bạc giọng lạnh như băng nói tiếp:

- Tứ sứ giả các ngươi phen này được phái theo lão lão hành sự, đã đến Mã Lộ trại trình diện trễ một giờ, suýt lỡ đại sự, có biết tội chưa?

Bốn Phong Lôi sứ giả sợ hãi, run giọng nói:

- Chúng thuộc hạ biết tội rồi, xin lão lão rộng lòng thi ân!

- Được, các người đã biết tội, lão thân cũng không quá hà khắc, niệm công lao của các người trước đây, chỉ phạt nhẹ để cảnh cáo, các người mỗi người hãy tự chặt một ngón tay trước Kim Bài Lệnh của vương gia.

Hai chị em Thái Cúc và Thái Điệp nghe vậy, bất giác rợn người thâm nhủ:

- Lão bà này là nhân vật gì mà lại có quyền uy thế này? Bao người tự chặt một ngón tay mà còn nói là phạt nhẹ.

Tứ sứ giả như được đại xá, đồng thanh nói:

- Đa tạ lão lão đã thi ân!

Đoạn mỗi người tự trong ống tay áo rút ra một ngọn trủy thủ dài nửa thước, chẳng chút do dự chặt đứt ngón út tay trái.

Tứ sứ giả sau khi tự chặt mất một ngón tay, không hề rên lấy một tiếng, như là ngón tay ấy không phải của họ vậy.

Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp xem đến ngần người ra, thâm nhủ:

- Phụ thân mình lúc sinh tiền là chương môn chí tôn phái Bình Giang, đối với môn nhân phạm tội cũng chưa từng xử phạt tàn bạo như vậy, và cũng không có khí thế quyền uy như lão bà tóc bạc này.

Qua lời bà ta, có thể đoán biết bà ta cũng chỉ là một người dưới quyền kẻ khác, vậy thì chủ nhân của họ hẳn càng...

Bỗng nghe lão bà tóc bạc trầm giọng nói:

- Kẻ nào cả gan dám nghe trộm bí mật của bản cung? Bạch Tiên Nhi, lục soát mau!

Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp nghe vậy giật mình kinh hãi, vội rút đầu vào, vận công giới bị, sẵn sàng ứng biến.

Nhưng hồi lâu sau vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, hai chị em mới yên tâm, lại thò mặt ra nhìn.

Lúc này trong điện im phăng phắc, chỉ thấy một thiếu nữ áo xanh xinh đẹp từ ngoài cửa nhẹ nhàng lướt vào, đi đến trước mặt lão bà tóc bạc, thấp giọng cười nói:

- Lão lão sao hôm nay lại đa nghi thế này, xung quanh đây tiểu nữ đã xem xét hết rồi, ngay cả bóng ma cũng chẳng có nữa là...

Dứt lời, đi đến bên lão bà tóc bạc, đứng quay mặt ra cửa.

Lão bà tóc bạc ngẫm nghĩ một hồi, lẩm bẩm:

- Lão thân cứ cảm thấy như là có kẻ đang rình rập chúng ta vậy...

Lạ thật!

Thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Lão lão bằng vào cảm giác gì vậy?

- Bằng vào trực giác được tích lũy bởi mấy mươi năm kinh nghiệm giang hồ của lão thân!

- Vậy thì để Bạch Tiên Nhi lục soát trong điện thử xem!

Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp cả kinh, không biết phải ứng phó cách nào, liếc thấy thiếu nữ áo xanh đưa mắt quan sát hai hàng tượng La Hán, rồi từ từ đã đến trước mặt tượng Phật Tổ.

Nhưng nàng ta chỉ đưa mắt nhìn tượng Phật Tổ chứ không vòng ra sau, trở lại về bên lão bà tóc bạc nói:

- Trong điện cũng chẳng có gì cả, lão lão chớ đa nghi nữa!

Lão bà tóc bạc nhẹ gật đầu:

- Không có thì tốt, hành động của Ma Thiết cung chúng ta cho đến lúc này vẫn phải tuyệt đối giữ bí mật, không được để cho bất kỳ ai dò ra tung tích, nếu không...

Nói đến đó, đột nhiên ngưng lời.

Lam Thái Cúc thắc mắc thầm nhủ:

- Ma Thiết cung... Sao mình chưa từng nghe nói trên giang hồ có cái tên này nhỉ?

Thốt nhiên, quái tượng trong tay lão bà tóc bạc chòai nhẹ, tung mình lên nói:

- Nhanh lên, tất cả hãy theo thân, đừng để hấn tẩu thoát...

Chưa dứt lời, người đã mất dạng, những người khác cũng theo sau phi thân đi, chớp mắt trong đại điện không còn một bóng.

Lam Thái Cúc biết là lão bà tóc bạc đã phát giác có người rình bên ngoài nên dẫn thủ hạ đuổi theo, vậy lúc này không thừa cơ đào tẩu, còn chờ đến bao giờ?

Bèn nắm tay Lam Thái Điệp phóng ra, vừa định chạy ra cửa, bỗng nghe Lam Thái Điệp sừng sốt kêu lên:

- Ủa! Nhị tỷ hãy xem, chẳng phải Thu ca đó ư?

Lam Thái Cúc quay người nhìn, người áo xanh nằm bất động trước thần án Phật Tổ ngửa mặt lên trên, quả nhiên là Âu Dương Thu.

Lam Thái Điệp ngồi xồm xuống, đưa tay thăm dò hơi thở của Âu Dương Thu, mừng rỡ nói:

- Nhị tỷ, Thu ca vẫn còn sống!

- Vậy hẳn là đã bị điểm huyết, để tỷ tỷ giải khai cho.

Nhưng sau khi xem xét sắc mặt của Âu Dương Thu, Lam Thái Cúc hai tay xoa nhau, ra chiều hết sức lo lắng.

Lam Thái Điệp thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Nhị tử chẳng phải định giải huyết cho Thu ca sao?
- Ôi! Thủ pháp điểm huyết này rất là đặc thù, nhất thời tử tử cũng không...
- Vậy để tiểu muội công Thu ca đi. Nếu không, bọn kia quay lại thì nguy.
- Vậy cũng được, chúng ta thoát khỏi đây trước, tìm chỗ kín đáo ẩn nấp rồi hẵng tính.

Thế là, Lam Thái Cúc giúp Lam Thái Điệp công Âu Dương Thu lên lưng, vội vã ra khỏi ngôi miếu hoang.

Hai nàng vừa ra đến bìa rừng, Âu Dương Thu bỗng thở ra một hơi dài, và người cũng từ từ động đậy.

Lam Thái Điệp tuy rất lấy làm lạ, nhưng vì đi theo tử tử tìm chỗ ẩn nấp gấp, nên cũng không màng đến Âu Dương Thu trên lưng sao lại cử động thế này?

Nào ngờ khoảng một khắc sau, Âu Dương Thu bỗng vùng khỏi lưng nàng, và còn xáng cho nàng một cái tát nẩy lửa, khiến nàng loạng choạng chúi tới trước một bước, suýt nữa ngã xuống đất.

Lam Thái Cúc đang đi, bỗng nghe tiếng tát tai vang lên, quay người lại nhìn, thấy Âu Dương Thu đang trừng mắt giận dữ nhìn mình, còn Lam Thái Điệp một tay bịt mắt, mắt rườm lệ và khước môi rỉ máu, dáng vẻ hết sức tội nghiệp, thờ thần nhìn Âu Dương Thu, không nói một lời.

Âu Dương Thu thấy hai chị em đều đã quay người lại, bèn cười khẩy nói:

- Hai tiện nhân vô sĩ kia lại định làm gì Âu Dương mỗ nữa hả?

Lam Thái Cúc biết là em gái đã bị Âu Dương Thu tát tai, nhưng không hiểu Âu Dương Thu làm sao có thể tự giải huyết đạo, thở dài áo não nói:

- Người đứng là chó cắn Lữ Động Tân, không biết lòng người tốt.

Tử muội ta đã mạo hiểm cứu người ra, định tìm chỗ giải huyết cho người, nào ngờ làm ơn mắc oán, người lại đánh Thái Điệp thế này.

Tam muội, chúng ta đi thôi! Đằng nào chúng ta cũng chẳng còn sống bao lâu nữa, tội tình gì...

Âu Dương Thu bỗng ngắt lời:

- Sao? Hai người đã cứu Âu Dương mỗ đến đây ư?

Lam Thái Cúc gật đầu:

- Không sai, người của Ma Thiết cung đã điểm huyết Thu đệ, bỏ trong ngôi miếu hoang kia, Thái Điệp đã vất vả công Thu đệ đến đây, vậy mà Thu đệ lại...

- Người của Ma Thiết cung ư?

Âu Dương Thu sực nhớ lại vào lúc hoàng hôn đã gặp một nữ lang áo đỏ với một người đàn ông áo đen cản đường chàng, chẳng nói một lời đã động thủ, chưa đầy ba chiêu, chàng bỗng cảm thấy mắt tối sầm, rồi không biết gì nữa.

Giờ nghe Lam Thái Cúc nhắc lại mới nhớ ra, vội hỏi:

- Người của Ma Thiết cung đi đâu rồi?

Lam Thái Cúc đáp:

- Vì có người rình rập hành động của họ nên thầy đều đuổi theo rời khỏi miếu, ta với tam muội mới thừa cơ công Thu đệ đào tẩu.

Âu Dương Thu thấy Lam Thái Điệp bị mình tát đến mặt bầm tím và khóe môi rỉ máu, lòng nghe hết sức bất nhẫn, đột nhiên vung tay, bốp một tiếng tát mạnh vào má mình.

Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp đang ngạc nhiên trước hành động quái lạ của Âu Dương Thu thì đã nghe chàng nói:

- Kể như tại hạ đã đánh lầm Thái Điệp, tại hạ đã tự trừng phạt mình rồi. Bạc đại trượng phu ân oán phân minh, hôm nay hai người đã cứu mạng tại hạ, mai kia nhất định sẽ báo đáp gấp bội.

Vừa dứt lời, người đã vọt ra xa hơn trượng, vài lượt tung mình đã mất dạng trong sơn cốc.

Lam Thái Điệp vội cất tiếng gọi:

- Thu ca!

Vừa định đuổi theo, nhưng đã bị Lam Thái Cúc kéo áo lại và nói:

- Thái Điệp, bỏ đi thôi, thành kiến hiểu lầm của y đối với chúng ta đã quá sâu đậm rồi.

- Nhưng tiểu muội...

Lam Thái Điệp vừa nói đến đó, đã bị Lam Thái Cúc nắm tay vội vã phóng đi vào trong một đồng đá núi.

Thì ra người Ma Thiết cung đã quay lại, lúc này họ đã vào đến trong rừng.

Lam Thái Cúc khẽ nói:

- Chúng ta hãy ẩn nấp đây một hồi, nếu như họ không trở ra tìm, có lẽ không đến đời bị phát hiện.

Nhưng Lam Thái Điệp không mấy quan tâm đến việc ấy, trong đầu toàn là hình bóng của Âu Dương Thu, nên nàng không nghe rõ lời nói của Lam Thái Cúc, chỉ khẽ nói:

- Nhị tỷ, tiểu muội thấy Thu ca như đã trở thành thần tiên vậy, Chúng ta đâm ba kiếm không chết, mà rơi xuống đầm sâu cũng không chết, nay bị người của Ma Thiết cung điềm huyệt lại có thể tự giải khai, nhị tỷ thấy có kỳ lạ không?

Lam Thái Cúc biết người em gái ngây thơ của mình đang một lòng một dạ quan tâm cho Âu Dương Thu, bị nhận một cái tát oan uổng chẳng những không một lời oán trách, mà lúc này ngay cả sự an nguy của bản thân cũng chẳng màng đến.

Lam Thái Cúc ngẫm nghĩ một hồi, thấp giọng nói:

- Tam muội, đừng nghĩ vờ nữa. Chuyện trong võ lâm xưa nay vốn bí ẩn khôn lường. Âu Dương Thu bị trúng ba kiếm không chết, tỷ tỷ đã sớm nhận thấy kỳ lạ. Tam muội thấy võ công và thân pháp của y chẳng phải cũng khác xa trước kia đó sao? Một người võ công tinh tiến nhanh đến vậy, nếu không có kỳ ngộ cũng chẳng thể có được thành tựu như vậy chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi.

- Nhị tỷ muốn nói là Thu ca đã gặp...

Lam Thái Điệp vừa nói đến đó bỗng nghe trong rừng có tiếng y phục phất gió, bốn người y phục khác nhau phóng ra, chính là Phong Lô tử sứ giả đã bị phạt tạt chạt một ngón tay khi nãy trong miếu hoang mình đã gặp.

Bốn người đứng lại ngoài bìa rừng, đảo mắt nhìn quanh một hồi, một người trong số nói:

- Lão lão trước nay rất là túc trí đa mưu, chúng ta hết sức bội phục, chẳng hiểu tại sao lần này lại khinh xuất như vậy, đã trúng kế diệu hồ ly sơn của kẻ khác, mưu tiêu tử kia đi mất.

Một người áo tím nói:

- Chúng ta khoan bàn đến chuyện ấy, đối phương chắc chắn chưa đi xa, trong sơn cốc này là đường cùng, phía kia đã có lão mao với Bạch Tiên Nhi, Tiêu Kim Kiếm và Bạch Khô Lâu đuổi theo, bốn chúng ta cứ tiến vào cốc sục tìm, hẳn có chấp cánh cũng khó thể thoát thân.

Một người áo vàng bỗng đề nghị:

- Nhưng chúng ta chỉ với tai mắt tìm kiếm không được đâu, tốt hơn hãy nhờ Toàn Phong sứ giả ra tay, vậy chẳng tiện hơn ư?

Một người áo đen nói:

- Được, đó thì ta rất là dễ dàng. Ba vị hãy chờ chốc lát, để tại hạ dùng Toàn Phong Thủ thử xung quanh đây trước xem sao!

Dứt lời hai tay đẩy ra, liền tức cuồng phong dậy lên, cuốn cát đá bay ập vào cốc, phủ trùm cả một khoảng rộng năm sáu trượng.

Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp tuy ẩn thân ngoài kinh phong, nhưng thấy vậy biết nếu không kịp thời đào tẩu, lát nữa đối phương tiên tới, sẽ không sao thoát thân được nữa.

Lam Thái Cúc vội kéo tay em gái, quay người phóng đi sâu vào trong cốc.

Toàn Phong Thủ của Toàn Phong sứ giả tuy hết sức lợi hại, nhưng vì Cát bụi mù mịt, không nhìn thấy cảnh vật bên kia kính phong, thế nên đã để cho hai chị em thoát ra xa hơn ba mươi trượng.

Đến khi kính phong lắng dịu, Tứ sứ giả nhãn lực dường nào, liền tức trông thấy hai bóng người đang phóng đi phía trước, bèn cùng buông tiếng quát vang, phi thân đuổi theo.

Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp kinh hồn bạt vía, đầu dám quay đầu lại nhìn, và cũng không dám chạy dọc theo đường sơn cốc, mà cố sức trèo lên ngọn núi bên cạnh.

Hai người trèo đến lưng núi, Tứ sứ giả đã đuổi theo đến chân núi, vốn tưởng đã sẽ đuổi thẳng vào sơn cốc, nào ngờ hai nàng đã bắt cần giẫm rơi một hòn đá nhỏ.

- Chúng ở trên kia!

Hai chị em nghe vậy biết là đã bị phát hiện, càng gắng sức trèo lên đỉnh núi, may mà thế núi không quá cheo leo, chẳng mấy chốc hai nàng đã lên đến đỉnh núi.

Hai nàng vừa mới điều hòa lại hơi thở, đưa mắt nhìn phía trước, bất giác cả kinh thất sắc.

Thì ra ngọn núi này không to lắm, bên kia lại là một hiểm cốc tuyệt địa rất cheo leo và sâu hun hút.

Ngay khi hai nàng đang đứng thừ ra, Tứ sứ giả đã tung mình lên núi.

Toàn Phong sứ giả cười hăng hắc nói:

- Để xem các ngươi chạy đâu cho thoát?

Liền thì, hai chị em bỗng cảm thấy người bị một luồng kính phong cuốn lên, rơi xuống vực thẳm...

Toàn Phong sứ giả thấy hai thiếu niên áo xanh đã bị chưởng lực của mình đẩy rơi xuống tuyệt cốc, chắc chắn sẽ tan xương nát thịt, bèn quay đầu lại nói:

- Các vị, chúng ta hãy đi phục mệnh với lão lão!

Sứ giả áo tím nói:

- Nhìn thân thủ của hai người này, thật chẳng phải là cao thủ gì ghê gớm, e rằng người chúng ta đang tìm không phải là họ.

Toàn Phong sứ giả tiếp lời:

- Mặc, đằng nào kẻ biết được chút ít bí mật của Ma Thiết cung chúng ta đều phải chết, giết thêm vài người thì có hề gì.

Thế là Phong Lô sứ giả cùng trở xuống sơn cốc bỏ đi.

Hãy nói về Âu Dương Thu thi triển kinh công phóng nhanh đi, lúc trời sắp sáng, chàng đã ra khỏi núi, đi trên một đường cái quan, định đến Đại Lý tìm một người bạn thân của phụ thân để hỏi về tung tích của Thái Hư Thượng Nhân.

Trời sáng, trên đường cái quan đã có người đi lại. Âu Dương Thu hể gặp người là hỏi, mới biết là mình đang đi ngược hướng với Đại Lý, bèn quay trở lại...

Đại Lý là một thành trì cổ xưa, nằm gần Nhị Hải, là một thắng cảnh của tỉnh Vân Nam.

Âu Dương Thu nhờ vào miệng đã tìm đến nhà của bạn phụ thân là Nhị Hải cư sĩ, nào ngờ nhà cửa điêu tàn, không còn ai cư trú nữa.

Chàng hỏi thăm rất lâu mới biết là Nhị Hải Cư Sĩ đã đột nhiên từ trần hồi tháng trước, cư sĩ không có vợ con, mấy bộc nhân trong nhà đã đường ai nấy đi.

Điều khiến chàng rất kinh ngạc là theo lời một lão nhân gần đó cho biết, trên ngực áo thi thể của Nhị Hải Cư Sĩ có treo một thanh kiếm nhỏ màu vàng kim, và trên thân kiếm có khắc một đóa hàn mai.

Thế là Âu Dương Thu đã phát hiện một điều khiến chàng hoang mang thắc mắc hơn, đó là bạn thân của phụ thân, ngoài Lam Tâm Long phụ phụ thì là Nhị Hải Cư Sĩ, nay đã lần lượt bị sát hại cách nhau không lâu, và đều là do người đã dùng Hàn Mai Kiếm làm biểu hiện gây ra.

Nghĩ đến vấn đề ấy, chàng nhận thấy phụ thân hẳn dữ nhiều lành ít, nên ý chí bái danh sư học võ công càng thêm mãnh liệt.

Hôm ấy Âu Dương Thu một mình dạo chờ Nhị Hải, định mượn vào thắng cảnh sông núi để giải khuây nỗi sầu đau trong lòng.

Khi chàng tự lái một chiếc thuyền nhỏ đã thuê được lênh đênh trên mặt biển. Bỗng thấy một lão ông đầu đội nón rộng vành, mình khoác áo to, tay cầm cần câu ngồi trên mặt nước câu cá.

Chàng hết sức lầy lăm lạp, một người có thể ung dung ngồi trên mặt nước câu cá, môn công phu này thật không sao tưởng tượng nổi.

Thế là, Âu Dương Thu bèn dừng thuyền ở gần bên lão ông chú ý quan sát, chỉ thấy nửa phần mặt lộ ra dưới chiếc nón rộng vành của lão ông đầy rẫy những vết nhăn, xem ra tuổi ít nhất cũng từ bảy mươi trở lên.

Đối với việc Âu Dương Thu dừng thuyền lại xem, lão ông đầu cũng chẳng ngẩng lên, như không hề hay biết, vẫn lẳng lặng ngồi câu.

Bỗng, lão ông giật cần câu lên, trên dây câu là một chú cá dài hơn nửa thước, giãy giụa liên hồi.

Lão ông chộp lấy chú cá, Âu Dương Thu giờ mới phát hiện trên dây không có lưỡi câu.

Chàng hết sức thắc mắc thầm nhủ:

- Lạ thật, không có lưỡi câu mà sao lại câu được cá thế này?

Chỉ thấy lão ông lại thả dây xuống nước, cầm cần câu lên cổ áo, một tay cầm bình rượu màu trắng, uống ừng ực mấy ngụm rồi tay kia cầm chú cá sống đưa vào miệng.

Tình điệu ấy, ý thái ấy, thật ngay cả thần tiên cũng chẳng bằng.

Âu Dương Thu càng xem càng thấy kỳ lạ, nhưng chàng thông minh tuyệt đỉnh, suy nghĩ chốc lát đã hiểu ra, lão ông không nhờ vào nội lực nổ mà có thể ngồi trên mặt nước, hiển nhiên nội công đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, so với Nhất Vi (cỏ lau) Đệ Giang còn cao hơn mấy bậc, còn như không có mũi và lưỡi câu mà câu được, hẳn là dùng nội lực xuyên qua dây bắt lấy cá.

Chàng nghĩ đến, bắt giặc mừng rỡ vỗ tay reo, thầm nhủ:

- Mình hà tất bỏ gần tìm xa, lão nhân trước mắt đây hẳn là một cao nhân dị sĩ võ công cao thâm khôn lường rồi.

Chàng vui mừng vỗ tay không hề có ý kinh động lão nhân, nhưng cũng chẳng bị kinh động, vẫn điềm nhiên ăn cá uống rượu, không hề đem xỉa tới chàng.

Âu Dương Thu lấy làm lạ tự nhủ:

- Chẳng lẽ lão nhân này điếc và mù hay sao? Mình hỏi thử ông ta xem sao?

Thế là, chàng bèn chèo thuyền đến gần hơn, đứng trên thuyền vòng tay xá dài nói:

- Vãn bối xin chào lão nhân gia, dám hỏi lão nhân gia tôn tánh đại danh?

Hồi lâu, Âu Dương Thu chẳng nghe động tĩnh gì, bèn ngẩng lên, thấy lão nhân vẫn điềm nhiên ăn uống, như không hề nghe và trông thấy chàng vậy.

Chàng thoáng do dự, đoạn lại thi lễ và hỏi một lần nữa.

Nào ngờ lão nhân bỗng ha hả cười nói:

- Tiểu tử, ngươi có muốn uống rượu và ăn cá không?

Âu Dương Thu giơ đã xác định lão nhân này điếc, lắc đầu ra ý không phải vậy, nhưng ngán ngẩm không muốn hỏi nữa.

Bỗng lão nhân lại giật cần câu lên, lại là một chú cá giống vậy bị đầu dây quấn vào bụng kéo lên.

Lão nhân cộp lấy chú cá ấy, ngắm nhìn một hồi, đoạn cười hề hề nói:

- Lại là một chú cá lư béo.

Để chú cá đã ăn mất phần đuôi lên đầu gối, đưa chú cá mới bắt được lên miệng ngoạm lấy phần đầu.

Chú cá bị cắn mất phần đầu, phần đuôi gãy mạnh, lão nhân nhai rào rào, ra chiều rất đắc ý lắm lắm:

- Ướm! Ngon tuyệt... ngon tuyệt...

Lão nhân ăn hết nửa phần đầu cá, rượu đã uống hết, vẫn như còn thèm lắc lắc để chiếc bình rồi ném xuống nước, đoạn lại cầm nửa con cá chết trên đầu gối lên, nhìn qua nhìn lại và nói:

- Chúng bây đều chết cả rồi, tiếc quá... Thế này vậy, giờ lão phu nói chúng bây lại, lần sau hăng đến bắt.

Âu Dương Thu không hiểu lão nhân nói gì, chỉ thấy lão nhân gia lấy con cá chết chỉ còn phần đầu bên tay trái ráp vào con chỉ còn phần đuôi bên tay phải, dường như rất là vụn.

Lát sau, hai phần cá chết được nối lại liền lạc, cần trong tay ngắm nhìn một hồi, lại lẩm bẩm:

- Vậy là mi có thể sống rồi!

Âu Dương Thu hết sức nực cười thâm nhủ:

- Để xem lão khiến nó sống lại bằng cách nào?

Nào ngờ chàng vừa nghĩ đến đó, chỉ thấy hai phần cá chết được nối lại trong tay lão nhân đột nhiên lắc đầu nguy nguy đuôi, quả đã sống lại thật.

Cảnh tượng ấy nếu không phải Âu Dương Thu chính mắt trông thấy, thật nói thế nào cũng chẳng thể tin được, bất giác chàng phục lão nhân sát đất Lão nhân bỗng vung tay, ném chú cá lên không và nói:

- Đi đi!

Chỉ thấy chú cá bùm một tiếng rơi xuống nước, nhanh nhẹn bơi đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Lão nhân thu dây và cần câu về, quay lưng về phía Âu Dương Thu, chậm chậm lướt đi trên mặt nước.

Âu Dương Thu chợt động tâm, vội chèo thuyền đi theo.

Lão nhân lướt đi trên mặt nước, người vẫn giữ tư thế ngồi như trước, xem ra rất chậm, nhưng Âu Dương Thu cố sức chèo mấy cũng không đuổi kịp, luôn cách một không như lúc đầu.

Lão nhân bỗng cất tiếng ngâm:

“Tử khí đông lai.

Hư chiêu Nhị Hải.

Thượng đặng Vô Lượng.

phương vi cô nhân. “.

(Tử khí từ đông đến, soi chiếu Nhị Hải. Lên trên Vô Lượng, mới là người cô đơn.).

Theo sau bốn câu thơ ấy, lão nhân bỗng lướt đi nhanh hơn.

Âu Dương Thu càng thêm nhận thấy lão nhân hành động quái dị, tuy nhớ lấy bốn câu thơ ấy, nhưng nhất thời chưa hiểu mấy, vội chèo thuyền đuổi theo.

Khi gần vào đến bờ, lão nhân bỗng quay đầu lại tức giận nói:

- Tiểu tử, ngươi bám riết theo lão khiêu hóa không có cơm ăn áo mặc này làm gì vậy hả?

Âu Dương Thu vòng tay xá dài, cười giả lả nói:

- xin lão tiên bói người giận. Xin hỏi lão tiên bói tôn tánh đại danh?

Lão nhân ha hả cười to:

- Lão tiên bói họ Lão, lão phu là Lão tiên bói!

- Xin hỏi lão tiên bói, Thái Hư thượng nhân lão tiên bói thanh tu ở đâu vậy?

Âu Dương Thu nghĩ lão nhân này là một kỳ nhân dị sĩ, hẳn biết tung tích của Thái Hư thượng nhân, có thể sẽ nói cho chàng biết.

Nào ngờ lão nhân bỗng lại tức giận nói:

- Ngươi lôi thôi quá, tự mà tìm kiếm đi!

Dứt lời lão há miệng phả một hơi xuống nước, liền tức mặt biển bình lặng đột nhiên dậy lên một cơn sóng cao như núi, ập xuống thuyền của Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu cả kinh thất sắc, người chao đảo, thuyền lay động, tùm một tiếng rơi xuống nước.

Âu Dương Thu tuy biết bơi lội, nhưng Nhị Hải mực nước rất sâu và còn cách bờ hơn hai mươi trượng, chàng cũng không khỏi hồn phu phách tán.

Nhưng sau khi rơi xuống nước, chàng sững sốt tột cùng, bởi người chàng không chìm thẳng xuống đáy, mà còn cảm thấy như có một lực nổi nâng lấy chàng, khiến người chàng chìm xuống đến độ sâu hơn trượng lại nhanh chóng nổi lên, nhô khỏi mặt nước.

Lúc này sóng đã lặng, mặt biển lại yên tĩnh như trước, nhưng chẳng còn thấy bóng dáng lão nhân đâu cả.

Âu Dương Thu lúc đầu tưởng là Nhị Hải này có lực nổi lớn nên chàng mới không bị chìm, nhưng khi cử động chân tay mới nhận thấy người mình ở trong nước mà lại có thể hoạt động như ý, chẳng rõ duyên cớ gì?

Chàng nhớ trước kia tuy phụ thân có dạy chàng bơi lội, nhưng lần nào xuống nước cũng cảm thấy hết sức khó khăn, tay chân mà ngưng là bị chìm ngay. Chứ không như bây giờ, cho dù tay chân không hoạt động, người vẫn nhô lên khỏi mặt nước nửa phần ngực.

Chàng hết sức kinh ngạc thâm reo lên:

- Ôi chà, sao bỗng dung mình lại giỏi thủy tính thế này nhỉ?

Trong lòng mừng rỡ, bèn nhẹ vận đề chân khí đan điền, người chàng liền tức cất lên, chỉ còn ngập đến đầu gối, lại vận đề chân khí, cả hai chân đều lên không khỏi mặt nước.

Âu Dương Thu vui mừng khôn xiết, liền cất bước phóng đi như bay trên mặt nước, thoáng chốc đã vào đến bờ.

Bờ biển này nằm gần thành Đại Lý, lúc này cuối giờ ngọ mà trời vẫn còn rất nóng nực, nên trên bờ biển có nhiều người dạo mát.

Âu Dương Thu tuy không bị biển sâu chìm chết, nhưng lên đến trên bờ, toàn thân y phục ướt sũng, đáng vẻ hết sức thảm nã.

Những người đi dạo trên bờ thấy đều nhìn chàng với ánh mắt quái dị, khiến chàng hết sức ngượng ngùng, rất muốn tìm chỗ phơi khô quần áo, nhưng ý định tìm kiếm lão nhân quái đản kia lại khiến chàng dâm ra lưỡng lự.

Lúc này Âu Dương Thu vì rơi xuống nước đã đánh mất nón rơm, gương mặt có ba vết sẹo tím không che giấu được nữa, thấy mọi người đều với ánh mắt quái dị nhìn mình, bất giác lòng bưng lửa giận, nhưng lại không tiện phát tác, đành cũng với ánh mắt khinh miệt đáp lại và đi dọc theo bờ biển.

Đột nhiên, một bàn tay chộp vào sau lưng, chàng giật mình theo bản năng nhảy tránh sang bên, quay phắt lại nhìn, thì ra là người chủ đã cho chàng thuê thuyền.

Chủ thuyền là một người trung niên, lúc này đang trợn trừng mắt nhìn chàng, thái độ không thân thiện, nói:

- Vị tiểu khách quan này đã thuê thuyền của tại hạ sao không trả lại?

Âu Dương Thu giờ mới sực nhớ chiếc thuyền mình thuê đã bị cơn sóng to do lão nhân gây ra đánh vỡ, ván vụn đã trôi đi mất.

Chàng tự biết mình không phải, bèn ái ngại nói:

- Thuyền của lão ca đã bị sóng to gió lớn đánh vỡ rồi, tại hạ rơi xuống biển, cũng may là chưa chết...

Bỗng ngừng lời, cúi xuống nhìn bộ y phục ướt sũng nước trên mình, nói tiếp:

- Nhưng tại hạ có thể bồi thường theo đúng giá, lão ca hãy mua lại chiếc khác.

Thuyền chủ đưa mắt nhìn, toàn thân chàng quả là ướt sũng, thắc mắc nói:

- Hôm nay rõ ràng là sóng yên gió lặng, sao lại có chuyện như vậy?

Nhưng... thuyền đã mất rồi, nếu ngươi muốn bồi thường, mười lạng bạc, thiếu một đồng cũng không được.

Âu Dương Thu sững sốt:

- Mười lạng bạc ư? Một chiếc thuyền nhỏ cũ nát sao lại đắt vậy?

- Đó là thấy ngươi còn nhỏ tuổi, giảm một nửa, không thì phải là hai mươi lạng đấy.

Âu Dương Thu trầm nghĩ, chiếc thuyền nhỏ được đóng bằng ba bốn mảnh ván, tối đa cũng chỉ đáng giá bốn năm lạng bạc, vậy mà thuyền chủ nặng đòi đến mười lạng, lão còn giờ giọng nhân đạo nói là chỉ tính nửa giá, rõ ràng là cố ý bóc lột, bất giác bưng lửa giận, nhưng nhất thời lại không sao trả lời được. Hơn nữa, tiền bạc do Thiết Bốc thân y tặng cho, chàng đã tiêu dùng phần nào, hiệp lại cũng không đủ số mười lạng.

Thuyền chủ thấy chàng lặng thinh trầm ngâm, lại hỏi:

- sao? Người không đủ tiền ư?

Âu Dương Thu thò tay vào lòng, móc hết tất cả bạc vụn trong túi ra, trao cho thuyền chủ và nói:

- Tại hạ chỉ có bấy nhiêu, lão ca hãy cầm lấy, nếu không đủ, hôm nào tại hạ trở lại đây trả nốt, được không?

Thuyền chủ đón lấy, dùng tay cân thử, lắc đầu nói:

- Số bạc này tôi đã không quá năm lạng, sao thể được?

- Hôm nào tại hạ sẽ trả thêm năm lạng nữa.

- Ai mà tin được người?

- Không tin thì hãy theo tại hạ đi lấy, chứ hiện giờ trên mình tại hạ chẳng còn đồng xu nào cả.

Âu Dương Thu dứt lời, liền cất bước bỏ đi.

Thuyền chủ quát to:

- Đứng lại!

Hai tay chông nạnh, hàm hàm cản chàng lại.

Âu Dương Thu quắc mắt lạnh lùng nói:

- Tôn giá thật quá ngang ngược, tiền bạc trên mình tại hạ đã đưa hết cho tôn giá, chưa đủ để sau hẵng tính. Tôn giá không tin, bảo tôn giá theo tại hạ đi lấy, tôn giá chẳng những không đi lại còn chặn đường tại hạ, vậy là sao?

Thuyền chủ tức giận:

- Không để lại năm lạng bạc, người đừng hòng rời khỏi đây một bước.

Âu Dương Thu thấy nhiều người đang vây quang xem náo nhiệt, nhìn chàng chỉ trở bàn tán, khiến chàng thêm tức giận, nhổ toẹt một ngụm nước miệng, nói:

- Rõ là phường vô lại vô sĩ, liệu người cũng chẳng giữ thiếu gia lại được vừa dứt lời đã tung mình lên, vượt qua trên đầu đám đông, lướt ra xa gần bốn trượng.

Đám đông xem náo nhiệt không thể nào ngờ được là chàng thiếu niên trông thư sinh này lại có bản lĩnh như vậy, thấy đều kinh ngạc đứng thừ ra.

Thuyền chủ vừa thấy Âu Dương Thu định bỏ trốn, liền buông tiếng quát vang, tung mình đuổi theo ngay, khinh công thân pháp cũng chẳng kém.

Âu Dương Thu chân vừa hạ xuống đất, gã thuyền chủ cũng đã đuổi theo đến phía sau, năm ngón tay như móc câu chộp vào huyệt Kiên Tĩnh của chàng và khinh bỉ nói:

- Thật không ngờ tiểu tử người cũng có chút bản lĩnh, nhưng người chẳng khác nào bán sách trước mặt thánh nhân rồi.

Âu Dương Thu nghe tiếng ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy thế trảo của người thuyền chủ rất hung hiểm và chuẩn xác, vội thi triển thế Phong Toàn Lãng Cấp (gió xoáy sóng dồn), người xoay tít ra xa bốn năm thước, ha hả cười nói:

- Người đã muốn động thủ, bản thiếu gia đành phải hầu tiếp.

Người thuyền chủ một trảo chộp hụt, nhưng chưa nhận ra đối phương đã thi triển thân pháp gì, bất giác sừng sốt ngẩn người.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Âu Dương Thu đã vòng đến phía sau, vươn tay với thế Bảo Hồ Quy Sơn ôm lấy người thuyền chủ.

Người thuyền chủ này tuy người cao bảy thước, to lớn hơn Âu Dương Thu nhiều, nhưng bị ôm ngang lưng, một thân võ công sao thi thố được, chưa kịp vận dụng Thiên Cân Truy, hai chân đã rời khỏi mặt đất.

Âu Dương Thu bỗng người thuyền chủ, vận công lực vào hai cánh tay ném mạnh, chỉ nghe tùm một tiếng, người thuyền chủ chưa kịp kêu la, người đã rơi xuống nước.

Đám đông thấy một thiếu niên xấu xí chỉ trong một chiêu nửa thức đã ném người đàn ông trung niên xuống biển, biết chàng hẳn không phải là người bình phàm, nhưng cũng có người lo lắng cho chàng.

Âu Dương Thu vỗ vỗ tay, vừa định bỏ đi, người thuyền chủ đã từ dưới biển nhô đầu lên, hướng vào bờ hét to:

- Hãy bắt lấy tên tiểu tử ấy, đừng để hắn tẩu thoát.

Vừa nói, y vừa bơi nhanh vào bờ.

- Tên tiểu tử thôi tha ở đâu mà dám đến địa bàn của chúng đại gia lộng hành...

Âu Dương Thu ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy bốn đại hán vạm vỡ đang chạy đến, thấy đều mặc y phục xám chân trần, mày rậm mắt to, tướng mạo uy vũ, cùng trừng mắt nhìn chàng.

Chàng thầm vận công giới bị, lạnh lùng hỏi:

- Các vị muốn gì?

Một người tuổi khoảng bốn mươi tiến tới mấy bước, cười khẩy nói:

- Tiểu tử thôi tha kia, ngươi còn vờ vĩnh nữa hả? Người đã xô tổng quản du thuyền, thuộc hạ của đại long đầu bọn ta xuống biển, chẳng lẽ vậy là xong hay sao?

Hiển nhiên bốn đại hán này vừa mới đến nơi, không hề nhìn thấy cảnh tượng động thủ của Âu Dương Thu với người thuyền chủ.

Người thuyền chủ được gọi là tổng quản du thuyền lúc này đã tung mình lên bờ, vừa cởi áo ướt ra vừa nói:

- Tên tiểu tử này khá khó đối phó, các vị đừng để hắn tẩu thoát, để huynh đệ trừng trị hắn được rồi.

Âu Dương Thu thấy phục sức và nghe lời nói của đối phương, biết họ hẳn là người trong tổ chức giang hồ nào đó, chuyện hôm nay chắc chắn khó thể giải quyết êm thấm, nên càng thận trọng hơn.

Nhưng cá tính quật cường, bề ngoài vẫn ra chiều ung dung, không chút sợ hãi.

Lúc này đại hán tổng quản du thuyền đã cởi xong áo, nắm lấy cổ áo vung lên và xoay cổ tay, nước liền được vắt sạch, trở thành một ngọn côn, hướng về phía Âu Dương Thu huơ huơ nói:

- Tiểu tử, đại gia vừa rồi nhất thời khinh xuất mới bị ngươi ném xuống biển, ngươi tưởng là đại gia chết đuối ư? Hắc, hắc! Cho ngươi biết, Hải Đê Man (cá man dưới đáy biển) Chu Nhân Sơ này dù ở dưới nước ba ngày năm đêm cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng đại gia tuy bị thua thiệt dưới tay ngươi, cũng chẳng thể không màng đến luật lệ giang hồ, dưới tay đại gia chưa từng có kẻ chết vô danh, ngươi mau báo danh tánh ra, để đại gia đưa ngươi lên tây thiên.

Hải Đê Nam Chu Nhân Sơ thốt ra những lời ngoài cứng trong mềm này thật ra có hai dụng ý, một là Âu Dương Thu tuổi tuy nhỏ, nhưng vừa giao thủ y đã nhận ra thiếu niên này rất có lai lịch, định tìm hiểu rõ nguồn gốc, hai là y tự ý báo danh hiệu, nếu như Âu Dương Thu nghe danh biết kính trọng y thì có thể giữ được chút thể diện bỏ qua chuyện này, nên y tuy bề ngoài hùng hổ, nhưng thật ra trong lòng đã có ý chuyện to hóa nhỏ.

Nào ngờ Âu Dương Thu tuy là hậu duệ danh môn, nhưng không chút hiểu biết về giang hồ, đâu biết trên Nhị Hải có một Hải Đê Man Chu Nhân Sơ, bèn cười khẩy nói:

- Trông ngón vịn áo thành côn của ngươi, hẳn cũng có chút bản lĩnh. Nhưng nghe ngươi nói khoác, lại khiến thiếu gia đây nghĩ là ngươi khoác lác, khó khỏi cắn trúng lưỡi. Cho ngươi biết, người là Hải Đê Man, còn thiếu gia đây là Thủy Thượng Điều, kẻ như ngươi đã gặp phải đối đầu. Muốn đánh nhau, dưới nước trên đất, thiếu gia đây sẵn sàng hầu tiếp.

Chu Nhân Sơ giận run lên, kêu lên hai tiếng oai oái, quát to:

- Tiểu tử, ngươi chớ khua môi múa mép, xem đây!

Vừa dứt lời đã tung mình lao tới, ngọn côn bằng áo trong tay với chiêu Thái Sơn áp Đỉnh giáng thẳng xuống đỉnh đầu Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu lẹ làng lách người sang bên, tránh khỏi một chiêu của Chu Nhân Sơ, nhác thấy bốn tên đại hán phía sau đều đã rút ra một ngọn trủy thủ sáng ngời, chuẩn bị lao vào giáp công.

- Hay lắm, các ngươi đã muốn liên thủ giáp công thì cứ xáp vào lu ôn thể.

Âu Dương Thu chưa dứt lời đã tung mình lên, với thế Thanh Đỉnh (chuồn chuồn) Đỉnh Thủy lao nhanh xuống biển.

Bốn đại hán áo xám cầm trủy thủ trên bờ thoáng do dự, rồi cũng theo sau phóng xuống biển.

Thì ra bốn đại hán này tuy cũng rất khá thủy tính, nhưng sau khi xuống biển chỉ có thể hoạt động dưới nước, không thể nào bước đi trên mặt nước, nên lúc này họ chỉ có thể nô đầu và vai lên khỏi mặt nước, tay cầm trùy thủ bao vây dưới chân Âu Dương Thu.

Chu Nhân Sơ đã có ngoại hiệu là Hải Đê Man, đương nhiên khá hơn bốn đại hán áo xám nhiều, nhưng y đề tung thế nào cũng chỉ có thể nô lên đến đầu gối mà thôi.

Âu Dương Thu hai chân bắt động vững vàng đứng trên mặt nước, thần thái ung dung quét mắt nhìn năm người, thấy mình cao hơn đối phương một bậc, lòng vui mừng khôn xiết.

Lúc này người bu quanh xem càng lúc càng đông, thấy Âu Dương Thu đứng trên mặt nước y hệt như thiên thần, bất giác vỗ tay như sam ren.

Thế là Âu Dương Thu không còn nỗi sợ nữa, nhìn Chu Nhân Sơ cười nói:

- Hải Đê Man, xin mời!

Tiện tay rút nhuyễn tiên bên lưng ra, vút một tiếng vung ra thẳng đuột Chu Nhân Sơ thấy kinh công trên nước của Âu Dương Thu cao siêu thế này, sớm đã kinh khiếp, nên hồi lâu vẫn chưa động thủ, giờ nghe Âu Dương Thu buông lời khiêu chiến, vì thế diện đành phải nháy mắt ra hiệu bốn đại hán áo xám, đoạn buông tiếng quát to, một cơn dầm vào yết hầu Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu nhuyễn tiên trong tay với chiêu Tảo Đình Lê Huyệt (quét sân lấp hồ) quét ra nhanh như chớp.

Chu Nhân Sơ là nhân vật có tiếng tăm trên Nhị Hải, võ công chẳng phải tầm thường, vừa thấy đối phương không tránh mà lại phản kích, cơn vải trong tay vội rút về, biến chiêu Quái Mãng Thổ Tín (thè lưỡi) điểm vào huyết Tâm Lạc đối phương, đồng thời tay trái hai ngón giữa chĩa ra, với chiêu Tụ Lý Tàng Dao (giấu đao trong tay áo) từ mạn sườn công ra.

Âu Dương Thu đứng trên mặt nước, vốn đã cao hơn Chu Nhân Sơ, lại thêm thiếu kinh nghiệm đối địch, khi trường tiên vừa rơi vào khoảng không, Chu Nhân Sơ đã tiến đến gần, tuy có thể xoay cổ tay vung tiên đón gạt cơn vải đối phương, nhưng không chú ý đến chiêu Tụ Lý Tàng đao của Chu Nhân Sơ.

Mắt thấy hai ngón tay trái của Chu Nhân Sơ đã sắp điểm trúng yếu huyết Hoàn Cốt của Âu Dương Thu, nếu trúng phải Âu Dương Thu không chết cũng thọ trọng thương. Ngay trong lúc nguy cơ chỉ trong đường tơ kẻ tóc ấy, chỉ nghe tùm một tiếng, Âu Dương Thu đã lộn xuống nước.

Trong khi ấy bốn đại hán áo xám chẳng rõ biến đâu mất dạng.

Chu Nhân Sơ sau một thoáng ngẩn người, liền tức lặn xuống nước.

Những người đứng xem trên bờ đang thắc mắc, bỗng thấy chỗ giao đầu nước biển sôi sùng sục, hồi sau thiếu niên mặt sẹo từ dưới nước trôi lên nửa người, nhưng chỉ chốc lát lại chìm trở xuống.

Cứ thế nổi lên chìm xuống ba lần, sau cùng thiếu niên mặt thẹn trời lên và trôi vào bờ.

Liên sau đó Chu Nhân Sơ cũng nổi lên đuổi theo, nhưng bốn đại hán áo xám chỉ thấy còn có ba người.

Âu Dương Thu khó khăn bơi vào đến bờ, người vừa mới rời khỏi mặt nước, bỗng nghe một tiếng quát lạnh lạnh vang lên từ trong đám đông bên bờ, liền thì một chiếc lưới to khoảng hai trượng từ trên không phủ chụp xuống, quá bất ngờ, Âu Dương Thu không sao tránh kịp, bị lưới phủ trùm lên đầu.

Những người đứng xem trên bờ nghe tiếng quát đã hồn phi phách tán, đều xô lui ra sau, sợ hãi như gặp hổ dữ.

Chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp toàn thân võ phục màu đỏ, tuổi khoảng mười tám mười chín, mày liễu dựng ngược, mắt phụng trừng trừng, một tay cầm dây lưới kéo mạnh, chiếc lưới to túm nhanh lại, kéo Âu Dương Thu loạng choạng lên bờ.

Âu Dương Thu không nói một lời, trên đùi tuy đang chảy máu, như là thọt thương chẳng nhẹ, nhưng vẫn nắm chặt lấy ngọn nhuyễn tiên mà chàng xem như sinh mạng.

Ngọn nhuyễn tiên vốn dài hơn trượng, khi Âu Dương Thu bị thiếu nữ áo đỏ kéo lên bờ, chỉ thấy đầu nhuyễn tiên quấn chặt một đại hán áo xám má thịt nhầy nhụa, hai mắt lòi ra.

Đại hán ấy như đã chết từ lâu, người không chút động đậy, cũng bị kéo lên bờ.

Lúc này Chu Nhân Sơ và ba đại hán áo xám cũng đã lên bờ, vừa thấy thiếu nữ áo đỏ, thấy đều khom mình thi lễ, dáng vẻ rất cung kính.

Chu Nhân Sơ từ từ ngẩng đầu lên, sợ sệt nói:

- Thuộc hạ bất tài, đã phải phiền đến...

Thiếu nữ áo đỏ cười khẩy:

- Các vị thật là đã làm mắt mặt gia phụ quá, ngay cả một tên nhãi ranh cũng không đối phó nổi, còn gì để nói nữa?

Nàng ta mặt lạnh như băng sương, đưa mắt nhìn Âu Dương Thu đã bò dậy trong lưới nói tiếp:

- Các vị có biết hắn là ai không?

Chu Nhân Sơ cung kính đáp:

- Hắn tự xưng là Thủy Thượng Điêu, nhưng không chịu nói ra danh tánh.

Thiếu nữ áo đỏ ném cho y một cái nhìn khinh miệt:

- Chu tổng quản thật uổng đã lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, chả lẽ không thể suy xét dựa vào binh khí hắn đang sử dụng sao?

Chu Nhân Sơ đưa mắt nhìn ngọn nhuyễn tiên trong tay Âu Dương Thu, vỡ lẽ nói:

- Chả lẽ hấn với Nhất Tiễn Thần Tiên...

- Hừ! Kể ra Chu tổng quản cũng còn có chút hiểu biết. Trong võ lâm hiện nay ngoài Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn, còn ai sử dụng loại trường tiên này nữa? Cho nên, nếu hấn không phải con của âu Dương Hàn thì cũng là đệ tử môn hạ.

Chu Nhân Sơ liền gật đầu:

- Cô nương biết nhiều hiểu rộng, thật đáng kính phục. Để thuộc hạ hỏi thử xem, hấn là con của âu Dương Hàn hay là môn nhân?

Thì ra Âu Dương Thu bỗng nhiên bị lọt xuống nước là bị một đại hán áo xám nắm chân kéo lại, đại hán ấy vốn tưởng chàng ở dưới nước hấn sẽ dễ dàng bắt lấy, nào ngờ Âu Dương Thu ở trong nước lại nhanh nhẹn như giao long, Chu Nhân Sơ và bốn sư huynh áo xám vẫn không làm gì được chàng.

Một đại hán áo xám bỗng nảy sinh một kế, chộp lấy trường tiên quán vào lưng mình, tưởng như vậy sẽ khiến Âu Dương Thu do động khó khăn hơn.

Trong khi Âu Dương Thu xem trường tiên như thể sinh mạng, cách Cúa y tuy không sai, khiến Âu Dương Thu bị đâm trúng một nhát trụy thủ vào đùi, nhưng cũng khiến chàng bùng sát cơ, trong cơn nguy cấp, chàng đã móc mắt đối phương và giáng một chưởng rất nặng vào ngực, khiến đại hán áo xám ấy ngất xỉu tức khắc.

Tuy vậy, đầu trường tiên vẫn còn quán vào lưng đại hán áo xám ấy, mà chàng lại quyết không chịu buông bỏ binh khí, dưới sự giáp công của bốn cao thủ trong nước và lại thọ thương nơi đùi, đau đớn khôn tả, nên Âu Dương Thu định lên bờ tái chiến, ngờ đâu vừa vào đến bờ đã bị thiếu nữ áo đỏ dùng lưới bắt giữ.

Lúc này, Âu Dương Thu tuy bị nhốt trong lưới, nhưng chẳng hiểu sao vết thương nơi đùi bỗng nhiên liền lại, máu đã ngưng chảy, hết sức lấy làm lạ, thầm nhủ:

- Hôm nay sao mình toàn gặp chuyện quái lạ thế này? Khinh công trên mặt nước và khả năng bơi lội trong nước chẳng hiểu nhờ đâu mà Có, bây giờ thương thế lại lành lặn nhanh chóng thế này, thật không sao lý giải nổi.

Âu Dương Thu mãi mê nghĩ ngợi, cơ hồ quên mất tình thế nguy hiểm trước mắt, bỗng nghe có người hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là gì của âu Dương Hàn hả?

Âu Dương Thu định thần lại nhìn, thì ra là Chu Nhân Sơ, tức giận hỏi:

- Thân phận và địa vị của âu Dương Hàn đại hiệp trong võ lâm, người nào không tôn kính? Tên khốn kiếp ngươi có thể gọi tùy tiện như vậy hả? Hừ! Thiếu gia là gì của ông ấy, can gì đến ngươi?

Hải Đê Man Chu Nhân Sơ xưng bá trên Nhị Hải nhiều năm, sao thể nhịn nổi những lời khinh miệt của một kẻ hậu sinh miệng còn hôi sữa, cả giận cười khẩy nói:

- Tiểu tử, khi nãy ngươi đã may mắn thoát khỏi một chỉ của Chu đại gia này, không cho ngươi nếm mùi đau khổ hấn ngươi chưa biết sự lợi hại của Chu đại gia.

Vừa dứt lời, hai ngón trỏ giữa đã nhanh như chớp điểm vào mạn sườn Âu Dương Thu, chỉ phong chưa đến, một luồng khí trắng đã xuyên qua lưới.

Âu Dương Thu gia võ học uyên bác, vừa thấy hai ngón tay của Chu Nhân Sơ phóng ra một luồng khí trắng, nhận ra ngay đó chính là Tiểu Thiên Tinh chỉ pháp cực kỳ lợi hại, trúng vào chỗ yếu hại trên người không chết cũng trở thành tàn phế.

Thế nhưng, chàng bị nhốt trong lưới không thể phòng tránh, đành nhắm mắt chờ chết.

Ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, chàng bỗng cảm thấy một luồng kinh phong lạnh toát lướt qua người, ngạc nhiên mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Chu Nhân Sơ đã lùi ra sau mấy bước, hai tay buông lỏng, ánh mắt đầy vẻ thắc mắc ngơ ngẩn nhìn thiếu nữ áo đỏ đang đứng bên cạnh chàng.

Thiếu nữ áo đỏ đánh mặt lạnh lùng nói:

- Chu tổng quản sao lại hành động như vậy? Hải Long hội chúng ta là một tổ chức giang hồ, sao thế tùy tiện ra tay sát hại một kẻ đã mất khả năng chống cự?

- Tên tiểu tử này chẳng những đã sát hại một vị huynh đệ của chúng ta, lại còn buông lời xúc xược...

- Không sai, y đã sát hại một vị huynh đệ của chúng ta, nhưng đó là trong lúc động thủ, mạnh còn yếu mất là chuyện thường tình, giờ thì y đã bị bắt giữ, xử thế nào là do ở bản cô nương, Chu tổng quản không được tự ý ra tay sát hại y.

Chu Nhân Sơ bị thiếu nữ áo đỏ quả trách, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, nhưng vẫn cung kính vâng dạ, không dám lên tiếng biện bạch.

Thiếu nữ áo đỏ lại quay sang Âu Dương Thu nói:

- Vị tiểu huynh đệ này cũng thật ngang bướng, người ta hỏi tiểu huynh đệ quan hệ thế nào với âu Dương Hàn đại hiệp, đâu có gì là quá đáng. Nhưng vấn đề ấy không còn quan trọng nữa, bởi cô nương đây đã biết huynh đệ là gì của âu Dương Hàn đại hiệp rồi.

- Cô nương biết tại hạ là gì của âu Dương Hàn đại hiệp?

Âu Dương Thu biết mới vừa rồi đã được thiếu nữ áo đỏ cứu khỏi Tiểu Thiên Tinh Chỉ của Chu Nhân Sơ, và nghe những lời quả trách Chu Nhân Sơ của nàng ta cũng rất có đạo nghĩa võ lâm, lòng đã nảy sinh thiện cảm nên lời nói cũng hòa nhã hơn.

Thiếu nữ áo đỏ vẫn lạnh lùng nói:

- Ta biết tiểu huynh đệ hẳn là công tử của âu Dương đại hiệp, đại danh là Âu Dương Thu, đúng không?

Âu Dương Thu ngạc nhiên hỏi:

- sao cô nương biết?

- Quan sát thần sắc!

- Quan sát thần sắc ư?

- Đúng vậy, lúc tiểu huynh đệ đề cập đến Âu Dương đại hiệp, thần thái hết sức cung kính và tự hào, chẳng đã tỏ rõ thân phận rồi là gì?

Âu Dương Thu cúi đầu lặng thinh, thăm nhủ:

- Thiếu nữ này ánh mắt thật lợi hại, lại có thể quan sát thần thái mình mà suy ra thân phận...

Thiếu nữ áo đỏ lạnh lùng nói:

- Huynh đệ lấy làm lạ phải không?

Âu Dương Thu lắc đầu:

- Chẳng có gì lạ cả. Cô nương đã biết tại hạ là ai rồi, sao còn nhốt tại hạ trong lưới chi vậy?

- Đó là sợ Âu Dương huynh đệ lại ra tay đả thương người của bọn này!

- Nếu họ không gây hấn với tại hạ, tại hạ sao lại đả thương họ kia chứ?

- Vậy thì...

Thiếu nữ áo đỏ thoáng ngẫm nghĩ, bỗng vung tay giật mạnh, chiếc lưới to phủ trùm trên người Âu Dương Thu liền tức mở lên không.

Âu Dương Thu thoát thân đưa mắt nhìn, chỉ thấy thiếu nữ áo đỏ một tay giật mạnh, chiếc lưới trên không thu lại rất nhanh, trở thành một cuộn tròn trong tay, to chưa bằng quả đào, khiến Âu Dương Thu xem đến ngây ngẩn.

Thiếu nữ áo đỏ bỏ chiếc lưới vào trong túi áo, đoạn hỏi:

- Âu Dương huynh đệ thấy chiếc lưới này rất đặc biệt phải không?

Âu Dương Thu gật đầu, mặc nhiên thừa nhận.

Lúc này biết ba đại hán áo xám đã khiêng thi thể của đồng bọn bỏ đi, chỉ còn một mình Chu Nhân Sơ ở lại.

Thiếu nữ áo đỏ lại nói:

- Âu Dương huynh đệ, giữa chúng ta đã giải trừ thế đối địch, huynh đệ có thể cất binh khí được rồi.

Âu Dương Thu thoáng lưỡng lự, nhưng rồi cũng thất nhuyến tiên trở vào lưng, sau đó hỏi:

- Tỷ tỷ là...

Thiếu nữ áo đỏ tiếp lời:

- Đây là địa bàn của Hải Long hội, long đầu của Hải Long hội chính là gia phụ, bởi vì binh khí của ta chính là chiếc lưới được đan bằng tơ thiên tầm này, nên mọi người đều gọi ta là Thiên Vọng Tiên Tử, thật ra danh tánh của ta là La Vọng Cơ.

Người quái lạ, tên quái lạ mà binh khí cũng quái lạ!

Âu Dương Thu lòng tuy nghĩ vậy, nhưng miệng lại nói:

- La tử tử người đẹp, tên đẹp mà binh khí cũng đẹp.

La Võng Cơ bỗng bật cười khúc khích:

- Thật không ngờ âu Dương huynh đệ tuổi còn nhỏ mà lại khéo nịnh thế!

Nàng ta vừa dứt lời, Chu Nhân Sơ bỗng tiến đến gần Âu Dương Thu hai bước, hai tay đưa lên ngực thủ thế.

Âu Dương Thu sừng sốt, tâm lý hoài nghi do hoàn cảnh tạo nên khiến chàng nhận thấy La Võng Cơ có dạ chẳng lành, bèn cười khẩy nói:

- Thì ra vậy!

Đồng thời lùi ra sau hai bước, thâm vận công sẵn sàng ứng phó.

La Võng Cơ thản nhiên quay sang Chu Nhân Sơ khoác tay nói:

- Đây không còn việc của Chu tổng quản nữa, Chu tổng quản đi đi!

- Tuân mệnh cô nương!

Chu Nhân Sơ hết sức thắc mắc đáp, quay người bỏ đi, thâm làu bàu:

- La cô nương này thật lạ lùng, ai không biết mọi khi nàng ta hể cười là giết người, sao hôm nay gặp tên tiểu tử xấu xí này lại đổi khác thế nhỉ?

La Võng Cơ thấy Chu Nhân Sơ đã đi xa, mới quay sang Âu Dương Thu nói:

- Âu Dương huynh đệ chớ có hiểu lầm, La Võng Cơ này tuy giết người không chớp mắt trên giang hồ, nhưng hôm nay đối với huynh đệ tuyệt đối không ác ý, vừa rồi...

- Được La tử tử đối xử đặc biệt, Âu Dương Thu vô vàn cảm kích, xin cáo biệt!

Âu Dương Thu dứt lời, ôm quyền thi lễ, quay người bỏ đi ngay.

La Võng Cơ vội nói:

- Âu Dương huynh đệ hãy khoan, ta còn điều muốn hỏi.

Âu Dương Thu dừng bước quay lại nói:

- Chẳng hay La tử tử có điều chi chỉ giáo nữa vậy?

- Chỉ giáo thì không dám, ta muốn biết vì việc gì mà âu Dương huynh đệ lại một mình đến Đại Lý này vậy?

- Tại hạ chỉ dạo chơi cảnh Nhị Hải thôi!

- Vậy sao lại xảy ra xung đột với người của bản hội?

- Vì tại hạ đã làm vỡ một chiếc thuyền nhỏ của họ.

- Đó cũng chẳng có gì to tát, nhưng... nghe đâu cái chết của phái Bình Giang và chương môn phụ phụ Lam Tâm Long phụ phụ và Nhị Hải cư sĩ đều là do lệnh tôn gây ra, huynh đệ nhận thấy sao về hai vụ án chấn động võ lâm ấy?

Âu Dương Thu vừa định đáp, bỗng nghe phía sau vọng đến tiếng ngâm:

- Tử khí đông lai, hư chiếu Nhị Hải Thượng đặng vô lượng, phương vi cố nhân!

Chàng quay lại nhìn, chính là lão nhân quái dị đã gặp trên biển, đang lom khom đi về phía này.

Lão nhân ấy như thể xung quanh không người, vừa đi vừa ngâm đi ngâm lại bốn câu thơ ấy.

Âu Dương Thu mừng rỡ, vội bỏ La Võng Cơ, tiến tới thì lễ nói:

- Lão nhân gia làm chìm thuyền của văn bồi thuê, để khiến người của Hải Long hội gây hấn với văn bồi...

Lão nhân dừng bước, ngửa mặt cười ha hả nói:

- Chìm một chiếc thuyền con thì đáng kể gì? Lão tiền bồi này dù làm cho cả Hải Long hội chìm xuống đáy biển thì sao nào? Ha ha ha...

Lão nhân nói rất to, như cố ý để cho kẻ khác nghe.

La Võng Cơ cũng đi đến nói:

- Lão già nói gì hả?

Lão nhân nghiêng mặt nhìn ra biển, chẳng ngó ngang đến La Võng Cơ, thản nhiên nói:

- Lão già này thích gì nói đấy, không ai có quyền thắc mắc.

La Võng Cơ tức giận, mày liễu dựng đứng, mắt phụng trợn trừng, người thoáng run lên một cái, gương mặt vốn lạnh như băng sương liền tức phủ lên một lớp sát cơ khiếp người.

Âu Dương Thu thấy vậy, bất giác thầm lo cho lão nhân quái dị này, nhưng chẳng hiểu sao, La Võng Cơ liếc mắt nhìn Âu Dương Thu, thở dài một tiếng thật mạnh nói:

- Hôm nay là ngày gì mà Thiên Võng Tiên Tử này lại gặp phải hai người không sợ mình ngay tại củ a nhà thế này?

Lời nói của nàng rõ ràng là chỉ Âu Dương Thu và lão nhân này, nhưng lại như tự nói một mình. Lão nhân bỗng ha hả cười nói:

- Gì mà Thiên Võng Tiên Tử với Địa Võng Tiên Tử, lão già này dù gặp Hoạt Diêm Vương cũng chẳng biết sợ là gì.

Lão nhân nói xong quay lưng lại, ngược mặt lên nhìn mây trời.

La Võng Cơ bỗng dịu giọng hỏi:

- Lão già tôn tánh đại danh? Sao dám buông lời ngạo mạn trên địa bàn Hải Long hội? Có biết Hoạt Diêm Vương là ai và cô nương đây là ai không?

Lão nhân không giận cũng chẳng cười, lạnh lùng nói:

- Trời đất bao la, non xanh nước biếc, mặc ta ngao du, mặc ta ca ngâm, mặc ta vui giận, dù là đương kim hoàng đế không chừng cũng có thể vật đổi sao dời trong nay mai. Nhị Hải là do tạo hóa sinh ra, ai dám gọi là địa bàn của mình. Hoạt Diêm Vương là gì? Cô nương là ai?

Liên quan gì đến lão già này chứ?

Âu Dương Thu chẳng ngờ lão nhân quái dị và cuồng ngạo này lại đầy bụng căn chương như vậy, tưởng là La Vỹ Cơ khi nghe xong hẳn sẽ tức giận, nào ngờ vị nữ la sát này lại bình thản hỏi:

- Vậy lão có thể cho biết danh tánh chẳng?

Lão phu có một họ hai tên, chẳng hay cô nương định hỏi tên nào?

- Bỏn cô nương muốn biết cả hai!

- Được, nhưng cô nương hãy đứng cho vững, kéo sợ quá ngã lăn ra đất đấy!

- Lão cứ nói, La Vỹ Cơ này trong đời cũng chẳng biết sợ là gì.

Lão nhân chưa trả lời ngay, chỉ buông tiếng đằng hắng, chậm chậm quay người lại.